

Interview met Devon Geurden

Ik kan alles, behalve het vlees snijden en mijn veters strikken

Het was vaderdag op zondag 20 juni 2020 toen Devon (30) nog even op zijn motor naar het centrum reed om voor zijn vader een cadeau te kopen. Met het presentje op zak, verliep de terugreis naar huis anders dan gepland. Op dezelfde plek waar hij een paar jaar eerder een scooterongeval meemaakte, werd Devon ditmaal door een auto geschept die hem niet had zien aankomen. Devon vertelt aan LetselschadeNEWS hoe zijn leven dankzij het ongeval een verrassend positieve wending nam.

Tekst Floor Verhees | **Fotografie** Jake Kirkman en Dolph Cantrijn

Twee keer op dezelfde plek aangereden worden, noemen we dubbel pech, toch?

Zo zou je er ook naar kunnen kijken, maar ik beleef het niet zo. Soms denk ik wel eens dat het zo heeft moeten zijn. Door het laatste ongeval ben ik flink wakker geschud, omdat het voor mij voelde alsof ik een tweede kans kreeg om iets moois van mijn leven te maken. Die kans heb ik zeker gegrepen. Wat blijkt, het leven is echt de moeite waard, ook na een armamputatie.

Hoe zag jouw leven eruit vóór het ongeval?

Op dat moment ging het niet zo lekker met mij. Mijn relatie was uitgegaan en daardoor woonde ik weer thuis. Ik werkte als schilder, maar ook dat beviel me niet meer. Ik was behoorlijk somber in die tijd. Nou ja, en toen gebeurde dus het ongeluk.

Een geluk bij een ongeluk durf ik het niet te noemen. Hoe was het voor jou?

Het was een heel heftig ongeluk. Dat er een brandweerman in de buurt was en te hulp is geschoten, was mijn redding. Doordat ik met de linkerkant van mijn lichaam enkele meters over het asfalt ben geschoven, was mijn linker onderarm ernstig beschadigd, daarnaast was ook sprake van een slagaderlijke bloeding. De bewuste brandweerman heeft ter plekke heel snel en adequaat gehandeld, waardoor ik niet meer dan tweeënhalve liter bloed ben verloren. Zelf heb ik geen herinneringen aan het ongeval, maar volgens de politie en de getuigen was het dramatisch. In het ziekenhuis hebben ze mij, na een negen uur durende operatie, twee dagen in een kunstmatige coma gehouden. Omdat de prognose voor mijn linkerarm slecht was, hebben ze mij daarna wakker gemaakt om de amputatie te overleggen. Mijn eerste reactie was niet goed, kennelijk zoiets als: 'Dan hoeft het van mij niet meer'. Gezien de slechte conditie van mijn toestand, hebben mijn ouders op dat moment ervoor gekozen om toch te amputeren.

Je wilde geen amputatie en toch is het wel gebeurd?

Hoewel niet amputeren volgens de artsen geen reële optie was, vonden mijn ouders het heel spannend, omdat ze onzeker waren hoe ik zou reageren als ik wakker zou worden. Toen ik na

de amputatie wakker werd, heb ik gek genoeg geen boosheid of verdriet ervaren. Ik wist meteen dat mijn elleboog en linkeronderarm eraf waren en kon daar toch snel weer grapjes over maken. Alle negativiteit van vóór de amputatie was als sneeuw voor de zon verdwenen. Dat was voor mijn ouders zeker een flinke opluchting. Voor hen is het ongeval en de periode daarna zwaar geweest, hun zoon had wel dood kunnen zijn en dat besef hakte er behoorlijk in. Vooral mijn moeder vond, en vindt het nog steeds, moeilijk daarmee om te gaan. Ik was in die tijd bezig met mijn herstel. Ik wilde vooruit. Dat is toch anders voor de verwerking.

‘Ik had dood kunnen zijn’

Wat deed dat met de band tussen jou en je moeder?

De band tussen mij, mijn zus en mijn ouders is altijd al sterk geweest. Door het ongeval zijn we nog hechter geworden. Gelukkig hebben we alles met elkaar kunnen bespreken. Mijn moeder heeft veel last gehad van flashbacks, dat vond ik heel vervelend. Maar we konden daar samen goed over praten. Ieder jaar is 20 juni voor mijn moeder een verdrietige dag, ik beleef dat minder op die manier. Ik zou het bijna vergeten te zeggen, maar mijn ouders zijn natuurlijk vooral heel blij dat ik nog leef! Mijn positiviteit heeft haar vervolgens ook weer geholpen. Ten tijde van de revalidatie heb ik met een psycholoog gesproken over het ongeval, en toen werd al snel duidelijk dat er bij mij geen sprake was van een trauma door het ongeval. Mijn kijk op het leven was sinds het ongeval juist veel positiever geworden.

Devon Geurden | Fotograaf Dolph Cantrijn

Fotograaf Jake Kirkman

Waar kwam bij jou de positiviteit vandaan?

Ik ben een doener en wil graag zelf alles uitzoeken en ervaren. Tijdens het revalidatietraject kwam dat ook meteen naar voren. Gelukkig kreeg ik daar ook alle ruimte voor. Omdat ik vervolgens anderhalf jaar heb moeten wachten op een prothese, ben ik zelf gaan experimenteren met wat kan ik wel zelf en wat niet zonder onderarm. Wat mij vooral is bijgebleven van die periode is heel veel oefenen en alleen om hulp vragen als het niet anders kan. Inmiddels kan ik eigenlijk alles zelf, behalve vlees snijden en veters strikken. Mijn prothese hangt werkloos in de kast.

‘Ik droomde als jongen van een voetbalcarrière’

Wat heeft jouw instelling je nog meer gebracht?

Een passende nieuwe baan, want schilderen was geen optie meer. Mijn toenmalige werkgever, met wie ik een goede band had, bood een omscholingstraject aan tot adviseur duurzaam wonen. Die kans heb ik met beide handen, haha grapje,

gegrepen. Dankzij de opleiding en de werkervaring heb ik mijzelf als persoon verder kunnen ontwikkelen. Ik ben opener geworden en dat zorgt voor andere gesprekken met mijn klanten. Door mijn werk kom ik sowieso met veel mensen in contact, dat vind ik echt leuk aan mijn werk. Natuurlijk heb ik het zelf moeten doen, maar het is toch fantastisch dat mijn werkgever mij het vertrouwen heeft gegeven?

En niet onbelangrijk, op sportief niveau heb je toch ook sprongen gemaakt?

Jazeker, ik droomde altijd van een voetbalcarrière en dat hoeft niet meer, want het is me gelukt! Ik ben de

Amputatievoetbal wordt gespeeld door voetballers met een amputatie en heeft dezelfde kenmerken als de reguliere voetbalvorm. Amputatievoetbal wordt gespeeld volgens de regels van de FIFA. Door de amputatie en door onder andere het gebruik van krukken zijn een paar belangrijke spelregels aangepast.

- Elk team mag zeven spelers opstellen (zes veldspelers + één keeper)
- Er mag onbeperkt worden gewisseld
- Een veldspeler mist (een deel van) een been
- Een keeper mist (een deel van) een arm
- Zowel speler als keeper mag alleen gebruik maken van een volledige arm of volledige been. Dit om iedereen in het veld onder dezelfde omstandigheden te laten spelen
- De veldspelers gebruiken krukken om zichzelf voort te bewegen. Deze krukken mogen echter niet worden gebruikt als obstructiemiddel voor de bal of speler
- Een wedstrijd duurt twee keer 25 minuten
- Amputatievoetbal wordt gespeeld op een kleiner veld, ongeveer vergelijkbaar met een half voetbalveld

keeper van het Nederlands Amputatievoetbalteam. We gaan heel goed met het team. Op 30 oktober jl. wonnen we in de Nations League van Schotland, Albanië en Kosovo en daarmee verdienden we het toegangsticket tot het EK amputatievoetbal 2024 in Frankrijk van 31 mei tot en met 9 juni as.. Daar komen alle toptanden bijeen en Nederland hoort daar sinds dit jaar dus ook bij. Het is jammer dat er in Nederland nog weinig bekendheid is over amputatievoetbal. Het kan ermee te maken hebben dat het geen paralympische sport is, wie weet gaat dat nog veranderen. Tot die tijd blijven wij doortraineren en hopen we in Frankrijk onszelf verder op de kaart te krijgen.

Het lijkt of jij sinds het ongeval alleen maar de wind in de rug hebt, maar is dat wel zo?

Dat vind ik zeker van wel, maar dat wil niet zeggen dat alles meezit. Neem bijvoorbeeld de letselschadezaak. De letselschadeadvocaat en mijn vader buigen zich hierover en ik kan je zeggen dat het een moeizaam proces is. Desondanks blijf ik positief en strijdbaar. En hoewel ik goed kan leven zonder mijn onderarm, heb ik wel veel last van fantoompijn. Dat is echt niet leuk. Verschillende therapieën en medicatie heb ik geprobeerd om van de pijn af te komen, maar niets werkt. De rest van mijn leven houd ik last van chronische nek- en schouderklachten, waarvoor ik naar de fysiotherapeut moet. Toch zijn dit voor mij de bijzaken.

Wat is dan de hoofdzaak voor jou?

Voor mij is dat het hele leven. Ik zou het niet willen missen. Ik had er evengoed niet meer kunnen zijn en nu mis ik ‘slechts’ een onderarm. Ik zou tegen alle lezers van LetselschadeNEWS willen zeggen: probeer altijd te kijken naar wat je wel hebt in het leven. Het is te mooi om het zomaar voorbij te laten gaan. ♦

Advertentie

Herstelgerichte dienstverlening onder 1 dak

- multidisciplinair team
- casemanager is ergotherapeut
- up-to-date-expertise incl. wet- en regelgeving
- pragmatisch

Herstel van autonomie staat bij ons centraal
www.triviumadvies.nl (038) 760 05 62